

Over oud- leerlingendagen, goudvossen en vroeger...

Herinner je je nog die gemengde gevoelens bij elke schooluitstap? Juist... daarna moest er altijd een opstelletje over worden gemaakt. Voor

de hoogste jaren heette dat dan een verslag of zelfs verhandeling als de uitstap cultureel voldoende gestoffeerd was geweest. Die gevoelens bekruipten me opnieuw, nu ik enkele bevindingen over het laatste oud-leerlingenbanket aan het papier moet toevertrouwen. Ik permitteer me dan ook te beginnen met de klassieke opmerkingen: "Het was inderdaad lang geleden dat enz." Voor de meeste goudvossen was het inderdaad vijfentwintig jaar en voor enkelen zelfs vijftig jaar geleden dat we mekaar nog gezien hadden. Het weerzien ging dus gepaard met enig zoekwerk, twijfelende blikken en weifelend gokwerk. Het gevreesde welvaarstbuikje (of noem je het liever de appelconfiguratie?) had bij sommigen hard toegeslagen. Merkwaardig genoeg leken Marc De Koker en Jef Blommaert eerder slanker dan vroeger. Eerwaarde heer Jan Colpaert, onze klasleraar uit de vijfde Latijnse, verraste ons aangenaam met zijn aanwezigheid. Hij bleek één van de weinige van onze oud-leraars te zijn die nog in leven waren en fit genoeg om langs te komen. De herkenningsgesprekken evolueerden dan naar serieuze dingen zoals het college zelf, de plaats waar we ontvangen werden: de sportzalen in de Vrijheidsstraat, voor de meesten totaal onbekend. Logisch eigenlijk: ze mogen a.h.w. nog gloednieuw genoemd worden. De "zotte broeders" werden nog eens ter sprake gebracht, het internaat van de vakschool dat er ooit gehuisvest was, allemaal vage herinneringen uit een ver verleden. Toen de typische sportzaalakoestiek ons parten begon te spelen, werd het

tijd voor de uitreiking van medailles. Een mooi en doordacht ontwerp van beeldhouwer Marc De Bruyn: Sint-Maarten, het collegeleven en op de keerzijde een mild-spottende verwijzing naar onze leeftijd. Of is het nu toch al ouderdom? Bij het maken van de groepsfoto's bleken de latinisten, vijftig jaar geleden een klein klasje van veertien, nu de sterkste vertegenwoordiging te hebben afgevaardigd, ongeveer evenveel als de moderne en economische samen, ondanks de inspanningen van Herman Keymeulen. Vergis ik me, of is het juist dat de band met het college bij vroegere generaties hechter was? Als ik goed gekeken heb waren de zilvervossen – die jonge gasten – ook niet massaal komen opdagen. En dan was het direct tijd om aan tafel te gaan. Een beetje sneu... niet dat ik ongelukkig was met het eten, de drank of mijn tafelgenoten, integendeel

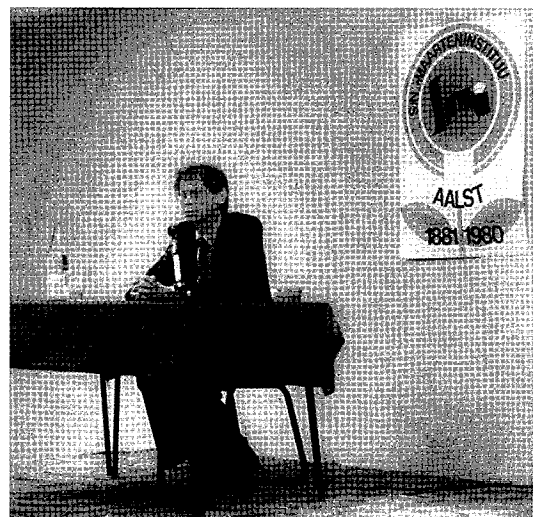
zelfs! Maar door de typische refterschikking raak je een beetje beperkt tot je vier of vijf naaste burens en gaat het contact met de rest van de groep verloren. En we hadden nog zoveel bij te praten... Ook de diamantvossen – sinds enkele jaren zijn de abiturienten van zestig jaar geleden een vaste waarde - lieten zich inspireren door de gezellige sfeer en brachten een originele ode aan hun vroegere schoolleven. Ze hadden de hele tijd aan de andere kant van de zaal gezeten. Een vriendelijke kennismaking bij het afscheid kwam dus een beetje laat. Een tikkeltje cynisch zei iemand lachend: "Tot binnen tien jaar zeker..." Hij herinnerde zich ook dat we als zilvervossen hadden afgesproken regelmatig mear terug te zien...

Herman Haerens

Eerste president van Europa in het SMI

Als Kontakt een Engelse tabloid was, zouden we die titel gebruiken. Zoiets doen wij natuurlijk niet! Maar dat de heer Herman Van Rompuy al op bezoek was in het Sint-Maarteninstituut, is echter wel juist.

Toen we zaterdagavond 21 november als goudvossen de benen onder de tafel schoven - of om het met de woorden van Toon Hermans te zeggen: aanzaten aan het banket – bleek dat bijna dertig jaar geleden Herman Van Rompuy daar ook zat. Nee niet aan het banket, maar aan een tafeltje op een podium, micro voor zich en een sober flesje water, om een uiteenzetting te geven. Dat paste in de viering van "Honderd jaar Sint-Maarteninstituut": een (te?) groots opgezet feest met alles erop en eraan, ondermeer een aantal "lezingen". Als ik me niet vergis, was Herman Van Rompuy toen hoofd van de studiedienst van de CVP, en hadden wij hem uitgenodigd om ons alles over economie te komen bijbrengen. voor zijn aanwezigheid voegen we hier een foto bij van de eerste president van Europa, (met toen al kalende krullen) in de refter van het op dat ogenblik pas verworven SMI-2. Op de achtergrond merk je het embleem van de honderdjaarvierting.

Diamanten nachtegalen

In 1949 lieten Alfons De Landsheer, Hugo De Schrijver, Floris De Winter, Lodewijk Meyts, Karel Moens, Laurens Van der Schueren en Henri Welleman de deur van hun Klein College achter zich dichtvallen en dat wilden ze in stijl gedenken. Op het banket van 21 november was het meer bepaald Laurens Van der Schueren die de keel schraapte met de mededeling dat hij het overbekende lied "Lilli Marlene" met een nieuwe tekst had bedacht. De voorzanger liet zich bijstaan door drie mede-diamantvossen. We laten de lezer genieten van een schalkse hommage aan een tijd waarin er enkel priesters voor de klas stonden, priesters met bijnamen die het puur christelijke overstegen.

Het Klein College, galerij van leraren ten tijde van... De Diamantvossen (1949)

In een kleine stede van ons Vlaamse land
Staat het Klein College, zo overvol bemand.
't Was er te klein, ja veel te klein
Maar toch was 't enkel maar in schijn,
Want groot werd het en fijn.

En dat Klein College was net een
dierentuin.
G'had er "de kat" en ook nog "het konijn"
"de langen", telg van bieren "De Vos",
Die was zo sterk gelijk een os,
Zo sterk gelijk een os.

In dat Klein College was er "n coco",
Die er op lossloeg gelijk ne Gestapo...
Maar er was meermaals veel plezier
Met tekenmeester Jef Pompier,
Met meester Jef Pompier.

In dat Klein College deden ook hun toer,
"de pille" en "de putter", "de dichter" en
"de boer"...
"Panurge" en "Sanders" die hoorden er bij.
"de sjappen" ook, geloof me vrij,
"Cesarken" sloot de rij.

En dat Klein College, vergeten doen we 't
niet.
't Waren mooie jaren, wij zingen 't in ons
lied.

Wij vinden het zo reuze-fijn
Dat w'er vandaag weer kunnen zijn
Al is ons groepje klein...

Laurens Van der Schueren

NB: Alfons De Landsheer kende een nare start van de feestelijkheden. Op weg naar het banket kwam zijn vrouw erg ongelukkig ten val. Ze moest naar het ziekenhuis met een gebroken pols. We wensen haar een spoedig herstel.